

The monthly bulletin of
Holy Trinity
Serbian Orthodox Church
 St. Paul, Minnesota

The Word

Volume 22

Issue 9

www.holytrinityserbian.org

“And let them make Me a sanctuary, that I may dwell among them”

September 2010

Sunday	Monday	Tuesday	Wednesday	Thursday	Friday	Saturday
			1 →	2	3 →	4 Rochester Liturgija 10am 5PM Vespers
5 10AM Liturgy	6	7	8 →	9	10 →	11 → Beheading of the Holy Prophet John - Usekovanje glave Sv. Jovana Krstiteljjas 10AM Liturgy 5PM Vespers
12 10AM Liturgy	13	14	15 →	16	17 →	18 5PM Vespers
19 10AM Liturgy	20	21 Nativity of the Theotokos - Mala Gospojina 10AM Liturgy	22 →	23	24 →	25 5PM Vespers
26 10AM Liturgy	27 Exaltation of the Cross— Krstovdan 10AM Liturgy	28	29 →	30		

Church Office
 651-641-0828

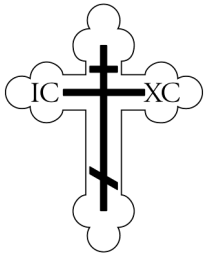
Fr. Ljubomir Krstić
 H: 651-773-5996
 C: 815-543-6170

Board President
Nebojsa Vukomanović
 651-399-4496

Sunday School
Tanya Troska

Kolo Sisters
Nada Filipovich

Morava Dance Group
Mira Jurich

Community Corner

Sunday School will be starting soon and we need your help.

We are looking for parents and parishioners who can get involved; even on a limited basis, to help with curriculum guidance, extra-curricular activity organization and management and fundraising. If you are able to dedicate any of your free time Sundays following Liturgy, or even one evening during the week, please contact Tanya Troska at 763-355-5190 or email tanya@holytrinityserbian.org.

We also need to get a count of needed materials and resources, so if you intend for your child to participate in all of the fun, spiritual and community-building activities this year, please contact us as soon as possible. It is not required that they attend every class, however there may be some great opportunities available that we don't want your families to miss out on.

For additional questions/concerns you can contact Tanya Troska or Father Ljubomir for more information.

Is Welcoming Outsiders Worth the Risk?

If one reason why parishes and dioceses and local churches sometimes do not grow is because they are comfortable in simply ministering to “their own people,” another is because when they actually have the opportunity to welcome people into the Church they become nervous and worry about the risks. And it seems that there are any number of risks. There is the risk that people who express an interest in Orthodoxy will eventually lapse. There is the risk that they will bring with them experiences and ideas and customs that we don't fully understand or appreciate - that we do not even have the imagination to welcome and embrace, let alone permit and encourage. Perhaps the most fundamental risk is that we cannot control outcomes.

But all the great and wonderful things of life have a degree of risk. Love is the very best example of this. A commitment to love someone is an absolutely enormous risk. There is so much potential for pain and failure! Nonetheless, Tennyson gave voice to a deep wisdom when he wrote that: 'tis better to have loved and lost / than never to have loved at all....(In Memoriam: 27).

The fact of the matter is that we cannot - we simply cannot - control outcomes. We have to do what is right - with a certain measure of prudence of course, for it too is a virtue - and do it with prayer - that is, do what is right and leave the outcome to the Lord. This is actually a win-win situation, because on the one hand, in taking the right sort of risk we are doing the right thing - and if it works, brilliant! Thank God! - and if it fails - well, thank God still, because all things actually work together for good for those who love God. Isn't that good news? That even if we seem to fail - even if we fail - and even if the outcomes of our best intentions are not great - or even make things worse - they will ultimately work for our good - for our salvation - if we love God. Yes - this is true and the experience of all the saints - if we love God! But if we are practical atheists, if we in reality only give lip service to Lord but do not in fact trust Him and do not accept this path - to take up the cross and follow Him - how truly tragic and pathetic our failures will be!

So: we may not get what we want, but we will get something that will further our salvation. Should we be friendly? Should we be kind? Should we be generous? Should we forgive? Should we show mercy? Should we forget? Should we give? Should we inconvenience ourselves? Will failure, rejection, repudiation ultimately hurt us? Is it worth the risk to suffer? Of course these things will hurt...but through the hurt, if there is hurt, will come abundant grace.

When the Russian Orthodox Church accepted the Greek Catholics in Minneapolis, freely and generously and without demands, because it was the right thing to do, the Church took a very great risk. But the Church at that time had courage, optimism, hope. It was willing to reach out, to bless particular customs and practices, to integrate and celebrate cultural diversity and traditions to the greater glory of God and His Church. It did this in Alaska, in Korea and China and Japan, in eastern Europe.... and here in America.

This is the example that our Orthodox Church in America should cherish - an evangelical and optimistic missionary openness, a willingness to take risks, a willingness to leave outcomes to God. This should be the true legacy of Orthodoxy, in our case Serbian Orthodoxy, in America!

О Молитви - Патријарх српски ПАВЛЕ

Молитва је побожно управљање душе човекове Богу, или беседа срца са Богом, кроз коју, представљајући невидљиво Бога пред собом, човек излива пред Њим осећања своје душе. Она је уздицање ума и срца Богу; њоме човек узлеће у хорове анђела и постаје учесник њиховог блаженства. Молитва је тамјан најпријатнији Богу, најсигурнији мост за прелаз преко искушења таласа живота, неоторива стена свих који верују, мирно пристаниште, Божанска одећа која облачи душу великом добротом и лепотом. Молитва је мати свих добрих дела, чуварка чистоте тела (невиности), печат девојаштва, сигурна ограда против свих лукавстава вечитог непријатеља нашег - ђавола. Гони непријатеље именован Христовим, јер јачег од овог средства нема ни на небу ни на земљи. Молитва је утврђење света, умилостивљење Бога за грехе, пристаниште које таласи не могу обурвати, просвећење ума, секира очајању, разбијање туге, рађање наде, ублажавање гнева, заступница свих којима се суди, радост оних који су у тамници, спасење онима који гину. Она је кита учинила да постане дом Јонин, Језекију је вратила од врата смртних животу, вавилонским младићима пламен је претворила у росу.

Молитвом је свети Илија затворио небо, те не паде киша на земљу за три године и шест месеци (Јак. 5:17). Кад ни сами апостоли нису могли изагнати нечисте духове, Господ им је рекао: Овај се род изгони само молитвом и постом" (Мат.17:21). Нема ничег драгоценијег од молитве у животу човечјем. Она и немогуће чини могућим, тешко чини лаким, неугодно претвара у угодно. Молитва је толико потребна човековој души, колико и ваздух дисању. Ко се не моли, тај је лишен разговора са Богом, сличан је неплодном дрвету које се сече и у огањ баца (Мат.7:19).

"Када управљаш ум и мисли ка небу", вели свети Макарије Велики,

"и хоћеш да се сјединиш са Господом, тада велико мноштво злих духова као црни облак надноси се над тобом да би ти спречили пут небу. Но, као што су стари зидови Јерихона пали од силе Божје, тако ће и сада стене зла, које спречавају ум твој, бити оборене силом Божјом. Кад си на молитви, сети се пред ким стојиш. Буди глув и нем за све. Што те окружава, призивај Господа у помоћ и Он ће ти помоћи. Потребно је из корена ишчупати свако осећање гнева и потпуно очистити убиствено осећање телесне жеље, ма чему она била управљена."

Учитељи Цркве и свети оци саветују да за време молитве сваки има смирење и скрушеност у срцу због својих грехова. Јер, ако човек у срцу не осећа да је грешник, Бог неће услишити његову молитву. То се види и из молитве фарисеја и цариника. Молитва орошена сузама смирења и покајања, одмах бива услишана. Изливајући се из смирене душе она, по речима премудрог Соломона, пробија облаке и не задржава се док не дође до Господа.

Када је време молитви, не бави се никаквим послом, јер се ђаволи о томе и старају да нас у време молитве забаве каквим било послом. Ако се каквим речима молитве услади твоја душа, продужуј молитву, јер се тада твој анђео хранитељ моли заједно с тобом. Свети Нифонт виде једанпут једног монаха како идући чита молитву. Његова молитва, као пламен огњени, излазећи из уста, дохватала је небо. Монах је ишао, но и анђео Божји ишао је, спроводећи монаха са огњеним копљем у руци, којим је ђаволе одгонио од монаха.

"Непрестано молит се" рекао је свети апостол, да не паднете у напаст. Непрестана молитва састоји се у томе, не само да се ми свагда молимо, већ стално Бога да се сећамо и осећамо. Га увек пред собом како гледа на сва дела, намере и помисли наше. Према томе, дивна је навика обраћати се Господу од срца и кратким молитвама у свакој прилици и послу, у почетку са напр: Боже, помози! Господе, благослови! На крају: Слава Ти, Господе! Благодарим Ти, Боже! У изненадним неприликама, каквом било искушењу: Господе, спаси! Боже, милостив буди мени грешнику! Господе Исусе Христе, Сине Божји, помилуј ме, грешног! Пресвета Богородице, спаси нас!

Потребно је молити се не само тада, када се осећамо расположени за молитву, него молити се и тада, када немамо тежње ни наклоности за молитву, када нас леност, сан, заборав и остало, удаљује од молитве. Ако, не гледајући на све ово тамно збориште препрека, принуђавамо себе и боримо се са собом у молитви, таква молитва узлеће на небо да би стала пред престо Господњи. Ноћ је врло подесна за усамљену молитву. Тада се све стишава, умирује, а молитва која се узноси Богу у ноћној тишини из дубине срца, бива услишена и на душу се спушта двострука благодат Божја. За време такве молитве свезлобни враг са нарочито великом силом устаје и удара у богомољце многим искушавањем, страхом и напастима, но тада се и благодат Божја умножава ради духовне помоћи.

По општем мишљењу светих отаца, молитва, као кћи испуњавања заповести Светог Јеванђеља, у исто време је и мати свију врлина.

Да бисмо се сачували од расејаности ума у молитви, свети оци поручују да се ум - разум што више везује за речи молитве. Отуда, боље је да се молитве читају из молитвеника, а не да се говоре напамет. Ово нарочито важи за почетнике и слабе. Зато у Православној цркви све што се чита или пева обично, ма како се знало напамет, пева се читајући из књиге. Овако удубљен ум у молитвене речи лако не бежи на разне стране. Ако ум не може да се задржи и

удуби у речи светих отаца, онда треба тихо читати на глас колико да сам себе чујеш. Нарочито оваква молитва вреди кад се молиш насамо.

У молитви не треба много напрезати своје живце, нити сувише дубоко уздисати, увлачећи ваздух, нити главу држати подигнуту и забачену, јер је све то штетно. Ваља се тихо молити, с дубоким, али нечујним уздасима, оборене главе земљи, смирено, а с времена на време бацити поглед на свете иконе, као они који се стварно осећају грешни пред Богом.

У друштву наша молитва треба да буде нечујна, да ничију молитву не би реметила.

Ако би у молитви твој ум ишао на разне стране, а не небу и Богу, ипак не падај духом, него га увек враћај и везуј за речи молитвене. Ипак, таква молитва неће остати без плода, ма да и није сва чиста.

За човека у тузи нема бољег утешитеља од молитве. Мучи ли се ко међу вама, нека се моли Богу (Јаков 5:13).

Болести и остале несреће наше, последица су греха. Зато смо дужни молити Господа да нам опрости грехове, да би заједно с тим исцелио нас и од телесних болести и несрећа земаљских. Када Бог пусти глад, рат, кише у невреме, суше, град, земљотрес и осало, то долази од греха народа. Зато узрок свих зала лежи у нама самима. Отуда опет, јавља се потреба да се молимо Богу за опроштај греха, да би, ослободивши се овога корена свих несрећа, били избављени и од свих природних зала, која на нас долазе у виду страшних природних појава.

Ако и бива да понеки проси од Бога штогод, а не добије, то може значити: да Бог услишава ту молитву, но по увиђавности својој испитује богомољца у трпљењу, па кад овај издржи трпљење до краја, онда у већој мери добива од Бога оно што је тражио; или значи да богомолац није добио оно за што се молио због тога, што би му то послужило на зло.

Но молећи се Богу појединачно, насамо, по наредби Господњој (Мат.6:6), не треба сматрати да је то довољно. У разним приликама и потребама живота: рођењу, смрти, женидби, градњи дома, сетви, поласку на дужи пут, болести итд., поред личне молитве, треба се обраћати благодатној и молитвеној помоћи цркве и свештеника, јер Свето Писмо и на то упућује (Јак. 5:14). Уз то не заборављати редовно учествовање на заједничкој молитви у светом храму, што су вршили апостоли и сви свети (Д.ап. 1:14, 12:12), јер је и то воља Божја (Мат. 18:20).

Не можемо да пропустимо без пажње ни то, да се при молитви треба ограђивати крсним знамењем. Прекрстити се треба правилно, а не као они који, као да се стиде крста Господњег, па мотају пред лицем и грудима, ни прсте правилно не сложивши, ни метнувши их где је одређено. Немарно стављање Крста на себе ожалашћава Господа, и богомољцу се узима за грех. Такав Крст не само да нема никакве силе, но још радује ђаволе, јер тада није најстрашније оружје против њих. Грешник се не плаши толико места казне, колико ђаво дрхће од Крста и у страху бежи, не смејући ни да погледа на његову силу (јер је сила Крста сам Господ Исус Христос) који га пече као огањ. Наоружавши се светим Крстом мученици су ишли без страха на најужасније муке. Светитељи су силом Крста Христовога исцељивали болесне, васкрсавали мртве, без опасности испијали отров, пролазили кроз огањ и воду.

Један од старих Хришћанских писаца, из првих векова Хришћанске цркве, сведочи да су ондашњи Хришћани, следујући апостолској уредби и предању, при сваком раду или покрету ограђивали себе крсним знаком. То су чинили при поласку, облачећи хаљине, обувајући обућу, при умивању, пред јелом и после јела, ложећи ватру, лежући у постељу, седајући после пута, једном речју: при сваком послу, покрету и догађају. А садашњи Хришћани обузети некаквим стидом, долазећи пријатељу на Славу и седајући за обед, чак и не мисле да се прекрсте, као да не знају шта је рекао Господ: "Јер ко се постиди мене и мојих речи у овом роду прелјуботворном и грешном, и Син Човечји постидеће се њега кад дође у слави Оца својега са светим анђелима!" (Марко 8:38).

„Учини ми, Боже, чисто срце, и дух прав обнови у мени“ (Пс.51,10);

Патријарх српски ПАВЛЕ